XVIII. évf. 2. szám 2006. március-április

MARANA THA

Jöjj el Uram! Jel. 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás lapja

Keresztút...

Isten és ember találkozása az ima

"Isten emberré lett, hogy az
emberek kezére adja magát
...hogy bíbor palástba öltöztessék
és fájdalommal koronázzák.
A szeretet magára vette emberi
természetünket, mert az emberekből
hiányzott a szeretet..."

»Benne élünk, mozgunk és vagyunk«

Az első századok keresztényei abban látták feladatukat, hogy cselekedeteiket összhangba hozzák Isten akaratával. Az volt a céljuk, hogy az Úrban éljenek. Ezért mondta Pál: *„Benne élünk, mozgunk és vagyunk"* (ApCsel 17,28). Más helyen pedig: *„Öltsétek magatokra az Úr Jézus Krisztust"* (Róm 13,14). *„Gyökerezzetek meg Őbenne, és épüljetek rá!"* (Kol 2,7) Ezzel szemben az európai ember szeme előtt az az ideál lebeg évszázadok óta, hogy a helyes tanítást, a helyes gondolkodást megtalálja. Elfelejtette, hogy a helyes tanítás Isten szívéből fakad.

Úgy tűnik, egyre többen felfedezik ezt az utóbbi igazságot. Keresik az Úrral való bensőséges kapcsolatot, megosztják Vele fájdalmaikat és örömeiket, igyekeznek úgy cselekedni, ahogyan Ő akarja, azt teszik, ami kedves Neki! Ez nem csupán azt jelenti, hogy a hit valósuljon meg cselekedetekben (Jak 2,26), hanem azt, hogy **a cselekedeteket hassa át a lángoló istenszeretet!** Milyen szép lenne, ha minden szolgálatomat, munkámat átjárná ez a gondolat, hogy ezzel örömöt szerezzek az én Uramnak. Így természetfölötti síkon mozognék minden nap, mert kilépnék az érdekek világából, az adok-kapok önző viszonylataiból és mindent Istenért tennék.

Ha ez megvalósulna életedben, egy nagy ajándékot kapnál az Úrtól: az **ismeret ajándékát**. Jeremiás próféta azt írja, hogy a messiási korban már nem fogja egyik ember tanítani a másikat, mert *„mindenki ismerni fogja Istent, aki a szívekbe írja törvényeit"* (Jer 31,33). Ez az ismeret abból fakad, hogy Isten megtisztítja szívünket a bűntől, ahogy ezt megígérte. Jeremiás fölismerte az isteni cselekvés pszichológiájának mélységét. Mert hiszen miből ismerhetünk meg valakit? Abból, hogy megbocsát... hogy a megbocsátás után ugyanúgy szeret, mint annak előtte. **Minél nagyobb a bűn, amit megbocsátunk egymásnak, annál mélyebb szeretet-kapcsolat alakul ki.**

Házasfelek többször tanúságot tettek már arról, hogy amikor megtapasztalták a megbocsátásban társuk szeretetét és elfogadását, olyan nagy hála ébredt bennük, hogy teljesen megújult a kapcsolatuk.

Így van ez Istennel is. Hogy bűneink mit jelentenek, azt majd akkor fogjuk igazán meglátni, amikor az Úr szeretete előtt leszünk. Minden bűn a végtelenül szerető Isten elleni lázadás. Ha igazán szeretjük Őt, akkor minden erőnkkel menekülünk a bűntől és a bűnre vezető alkalmaktól.

A szeretet mellett a szenvedés is visszatartó hatással kell, hogy legyen ránk a bűn elkerülése szempontjából. Mert **minden bűn beprogramozza a szenvedést a lelkünkbe vagy a testünkbe.** A modern orvostudomány azt állítja, hogy a betegségek 80%-a lelki eredetű. **Minden rossz gondolat, minden rossz cselekedet hatással van ránk** – írja Mary Usha nővér. Lehet, hogy hosszú ideig nem érezzük ezt, de egyszer hirtelen ránk tör, és akkor kétségbeesve keressük a gyógyulás útját. Ez a szenvedés egyik oldala – a másik pedig a **növekedés.**

A szenvedés megtanít bennünket az engedelmességre és az alázatra. Felismerjük, hogy mennyire semmit érő mindaz, ami mulandó. Felismerjük, hogy Jézus kezét nyújtja nekünk a nehéz órában, mert társunk akar lenni a betegségben. Természetesen lehet olyan szenvedés is, ami mások bűnéből ered: elutasításból, meg nem értésből, megaláztatásból, szeretetlen viselkedésből, igazságtalanságból, durvaságból. Jézus ezekben is társunk akar lenni. Ő, aki annyi megaláztatást, durvaságot tapasztalt, együtt tud érezni velünk. Amikor beengedjük Őt szenvedéssel teli szívünkbe, akkor megdöbbenünk, hogy milyen közel kerültünk Hozzá.

János apostol lejegyezte Jézus egyik különös mondatát: amikor keresztre feszítenek, *„mindent magamhoz vonzok"* (Jn 12,33). Vajon ez csupán annyit jelent, hogy a szenvedő ember a szenvedő Jézusban társat talál? Sokkal több van ebben a mondatban. Az, hogy aki szenvedésében megnyílik Őelőtte, azzal eggyé válik, annak átjárja a szívét isteni erejével és kegyelmével. Ebben már ott van a föltámadás misztériuma!

Ez azt jelenti, **nem értelmetlen a szenvedés**, nem értelmetlen a betegség, nem értelmetlen, ha a depresszió miatt álmaink összeomlanak, nem értelmetlen az elhagyatottság, a magányos vergődés, nem értelmetlen, ha igazságtalanságot követtek el ellenünk, vagy ha megaláztak... semmi nincs hiába, mert **Jézusban minden megújulhat.** Mert Ő a föltámadás és az élet.

Katona István
főszerkesztő

KERESZTÚT

II/1. rész

BEVEZETÉS

Mire jó a keresztút? Biztosan lesznek olyan keresztény testvérek, akikben felmerül ez a kérdés. Nem látunk éppen elég szenvedést a tévében? Mások szerint vidámabb, dicsőbb témákról kellene beszélni, nehogy a századelő fájdalomkultuszába essünk vissza.

Jézus azonban ezt mondta: *„Én vagyok az út"* (Jn 14,6), és ez az út kikerülhetetlenül átvezet a kereszten. A kereszt lehet akadály az ember előtt, de lehet az ég felé vezető híd is. Minden attól függ, hogy milyen szemmel tekintünk a keresztre és Jézus szenvedéseire.

Amikor keresztutat járunk, barátsággal fordulunk Isten felé, aki azt akarta, hogy a barátai legyünk. Az én Uram, az én Mesterem és barátom szenved, s nem akarom magára hagyni. Feddő, mégis szinte gyengéd szavai a fülemben csengenek: *„Egy órát sem tudtatok velem virrasztani?"* (Mt 26,40) Szeretetből kell tehát elmélkednünk Jézus szenvedéseiről. De vigyázzunk, kerüljük el azokat a félreértéseket, amelyek kortársainkat eltávolították a keresztúttól! Semmiképp nem azonosíthatjuk magunkat a szenvedő Krisztussal. Ez az Ő szenvedése. Ő az, aki azonosul a bűnös emberrel: *„Vétkeinket a saját testében fölvitte a fára"* (1Pt 2,24).

Az első, dolorista felfogás veszélyes lehet azoknak az érzékeny lelkeknek, akik könnyen képzelnek be maguknak mindenféle szenvedést. Jézus áldozata egyedülálló, s csak Őrá tartozik, hogy kik élvezhetik azt a rendkívüli és ritka kiváltságot, hogy megoszthatják vele szenvedéseit. A fájdalomkultusszal ellentétben a másik lehetséges hozzáállás az, amely megpróbál behatolni a megváltás titkába, s Jézus példájából akar erőt, bátorságot, biztonságot meríteni a megpróbáltatásokhoz. Izajás próféta mondja: *„Örömmel merítetek majd vizet az üdvösség forrásaiból"* (Iz 12,3), s mi is így foglalhatnánk össze a keresztút értelmét.

Ahhoz közeledünk, akinek oldalát átdöfik, s akinek szívéből életet adó víz fakad, amely a szentségeken keresztül jut el hozzánk. Bensőnk örömmel telik meg, mert Jézus megváltott minket, még akkor is, ha ezért nagyon nagy árat fizetett. Vannak, akik azt az ellenvetést teszik, hogy Jézus szenvedésének szörnyű óráiban senki nem örvendezett, gondoljunk csak az Emmauszba tartó tanítványokra: *„Te vagy az egyetlen idegen Jeruzsálemben, aki nem tudod, mi történt ott a napokban?"* (Lk 24,18) Ez igaz, de mi már nem gondolhatunk úgy Jézus Passiójára, hogy közben megfeledkeznénk a feltámadás örömérőll. A gyermekágyas anya öröme teljes mértékben átértékeli a szenvedés óráit.

Nem feledkezhetünk meg arról, hogy Jézus szenvedett, de örömünket ez nem csökkenti, inkább elmélyíti. Tudjuk, hogy mit neveznek keleti testvéreink fájdalmas örömnek. A bűnbánat örömteli fájdalmát, az atyjához visszatérő fiú mélységes fájdalmát, a visszatérés mélységes örömét, s minél mélyebb a fájdalom, annál nagyobb az öröm.

==== I. Jézust halálra ítélik ====

„Bíróság elé állítottuk Istent, és halálra ítéltük." (Paul Claudel)

Íme az ember. Íme a makulátlan Bárány a gonoszság szellemétől megittasult tömeggel szemben. Koronájának minden tövisén vér gyöngyözik, szeme elhomályosul. Égő sebein keresztül látja az ordító embereket: *„Vére rajtunk és fiainkon!"* (Mt 27,25)

Pilátus szabadon akarta engedni, *„de azok nem tágítottak, hanem egyre elszántabban, egyre hangosabban üvöltötték, hogy feszítse keresztre. Erre Pilátus úgy határozott, hogy enged követelésüknek."* (Lk 23,23-24) Ekkor *„Jézust kiszolgáltatta nekik akaratuk szerint."* (Lk 23,25)

Isten emberré lett, hogy az emberek kezére adja magát, hogy bíbor palástba öltöztessék, és fájdalommal koronázzák. A Szeretet magára vette emberi természetünket, mert az emberekből hiányzott a szeretet, s ez a halálhoz vezet. Jézus magára vette ítéletüket, mely őket terhelte. Ezért mondta Pilátus: *„Íme az ember"* (Jn 19,5) és azt is: *„Íme a királyotok."* (Jn 19,14) Mert Ő a Szeretet Királya és Dávidnak, Isten kedves gyermekének, Betlehem pásztorának fia.

Amikor a tömeg megöli királyát, saját magát ítéli el, de azt nem tudja, hogy Káin fiainak ez az utolsó bűne, mert nem tudja, hogy a Fiútól senki nem veheti el az életet, önként áldozza fel magát. A bűn áldozattá válik, és a kiontott vér megpecsételi az örök szövetséget. *„A mi békességünkért érte utol a büntetés, az ő sebei szereztek nekünk gyógyulást."* (Iz 53,5)

Ezért nem esik többé ítélet alá az, aki Jézus Krisztusban marad. És *„ha szívünk vádol minket valamivel, Isten fölötte áll szívünknek"* (1Jn 3,20), mert Ő Szeretet,

és a Szeretet végtelen. Ne lakjon ezentúl semmiféle bűn a lelkünkben, semmilyen ítélet ne kötözzön meg minket, jöjjön bár az emberektől, a démontól vagy saját lelkiismeretünktől. *„A mi békességünkért érte utol a büntetés"* (Iz 53,5).

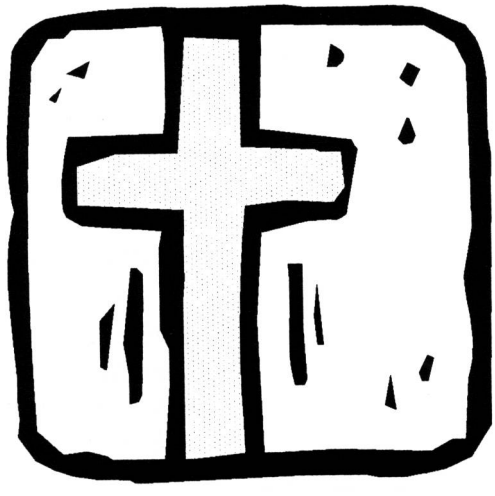
† † †

Ó, Jézusom, semmi közöm többé az ítélethez, sem ahhoz, amely rám nehezedett, sem ahhoz, amelyet az emberiség önmaga ellen mondott ki. Ó, Jézusom, imádom homlokod sebeit, imádandó Tested minden egyes sebe hozzon gyógyulást az Egyház sebeire!

= II. Jézus vállára veszi a keresztet =

„Vinnünk kell a keresztet, mielőtt a kereszt vinne minket." (Paul Claudel)

„Ezzel átvették Jézust. Maga vitte keresztjét..." (Jn 19,16-17)

Amióta Ábrahám hozzákötözte gyermekét az áldozati rőzséhez, Isten sokszor visszagondolt az Édenkert fájára, melyet bölcsességében ültetett. Bizony, elátkozta a fát, amely megfosztotta Őt szeretetének gyümölcsétől, az embertől. S kiválasztotta a fát, amely a szeretet gyümölcsét fogja teremni. Az Atya akaratának súlya ránehezedik a Fiú, az Egyetlen, az Elsőszülött vállára. Ő elfogadja és magához öleli.

Ó, boldogságos Kereszt! Micsoda boldogság, hogy Ádám vétke ilyen Megváltót hozott nekünk! Amiért magára vette a terhet, dicsőség lesz a része. Tudja, hogy ez a régi átok súlya, s szíve örömmel telik meg, mert ezentúl egyetlen emberre sem fog már ránehezedni. Ebből az örömből merít erőt. Van-e akár egyetlen ember is a tömegben, aki szemedbe merne nézni?

Te mégis rám nézel, azzal a tekintettel, mint amikor a nehéz fa gyötörte Testedet. Ezt mondod: *„Gyertek hozzám mindnyájan, akik elfáradtatok, s akik terhet hordoztok"* – a magad kínjára nem gondolsz, Jézus, csak az engem szorongató bűnök súlyát látod – *„én megkönnyítlek titeket. Vegyétek magatokra igámat... s megtaláljátok lelketek nyugalmát. Az én igám édes, és az én terhem könnyű."* (Mt 11,28-30) Ó, Jézus, könnyű, mert szereted! Ez az egyetlen és végső jele a szeretetnek.

† † †

Istenem, mennyire hasonlít Fiad útja az én életemre és valamennyiünk életére. Hirtelen felmerült bennem a kérdés: *„Hol van a bárány az áldozathoz?"* (Ter 22,7), és megijedtem, hogy én leszek az. De Te megmutatod nekem a Bárányt; azt, aki mindent akaratod szerint cselekedett. Így nevezed: *„az Út, az Igazság és az Élet"* (Jn 14,6).

† † †

Ó, Jézusom, imádom vállad sebeit. A teher, mely Testedet gyötörte, megszabadít minket az elnyomótól.

= III. Jézus először esik el a kereszttel =

„Ments meg minket az első bűntől, amit véletlenül követünk el!" (Paul Claudel)

A kereszt súlya alatt Jézus megtántorodik, és elesik. Kezét a fához kötözték. Nem védekezik, nem tud védekezni. Elesik, s a föld, mely később nem tarthatja magában, először fogadja be a legszebb embert, aki valaha is a világra született. Porban hever Ő, aki magára vette porból lett testünket. A vér, az izzadság és a könnyek összekeverednek a porral. *„Amint a bárány elnémul nyírója előtt, ő sem nyitotta ki a száját"* (Iz 53,7). Jézus némán tűri a szenvedést, ám a földnek hatalmas robajjal kellene megnyílnia, mert Isten az, aki elesik, a Teremtő botladozik saját teremtményének súlya alatt! Minden teremtménynek reszketnie kellene rémületében, s félnie attól, hogy megsemmisül.

† † †

Istenem, miért kellett Jézusnak elesnie; neki, aki előtt mindeneknek térdre kellene borulnia a mennyben, a földön, és az alvilágban, s aki mégis az emberek szeme láttára zúzza össze magát?

Megíratott: *„Megkínozták, s ő alázattal elviselte"* (Iz 53,7). Azért esik el, mert ti is elestek, még az igaz ember is tízszer elesik napjában. Isteni képmásomra alkottalak benneteket, nem tudjátok, hogy minden egyes bukásotok eltorzítja ezt a hasonlatosságot? Jézus alázatos, felkel a földről, s mindenki láthatja sárral borított, beszennyezett arcát. Mi is azonnal keljünk fel, és minden bukásunknál erősítsen meg bennünket az, hogy Jézusra gondolunk.

Ha testünk súlya a földre húzott bennünket, soha ne hallgassunk a gőg szavára, amely azt akarja, hogy mint Ádám, mi is rejtsük el szégyenünket Isten és az emberek elől. Mosakodjunk tisztára a kegyelem kútjánál a kiengesztelődés szentségében. Úgy menjünk előre, mintha többé már nem kellene elbuknunk, tudva, hogy Jézus a következő bukásunknál újra felemel majd bennünket.

† † †

Ó, Jézusom, hiszek a test feltámadásában, hiszem, hogy megszabadítasz a pusztulás és a halál birodalmából. Keresztutadra gondolok, s teljes bizonyossággal tudom, hogy a vádlónak nem lesz hatalma fölöttem. Napjában tízszer is felemelsz, hallgatásod új erővel tölt el.

Ó, Jézusom, imádom térded sebeit és áldalak, mert testedből felépítetted az új templomot, s minket a Lélek otthonává tettél.

== IV. Jézus anyjával találkozik ==

„Mária nemcsak az örömöt, hanem a bánatot is megosztotta Jézussal, egészen a halálig."
(Mindszenty bíboros)

Mint egykor a gyermek Jézust, Mária Fiát keresi a tömegben. Amikor meglátja, érzi, hogy a prófécia beteljesedett: a tőr kezdi átjárni szívét.

Szíve a torkában dobog, s hallja gyermeke szavait: *„Nem tudtátok, hogy nekem Atyám dolgaiban kell fáradoznom?"* (Lk 2,49)

S a csendben az új Éva és az új Ádám beteljesíti az Atya akaratát. Egyikőjük sem szól, de Máriában mély fájdalom tör fel, mint ahogy *„Ráchel siratja fiait, s nem akar megvigasztalódni"* (Jer 31,15; Mt 2,18). Egyedül vannak a tömegben. Elszakíthatatlanul kapcsolja őket egybe a föld valamennyi édesanyjának szeretete, aki gyermekének halálos ágyánál áll. Így lesz Mária Isten gyengéd szeretetévé.

† † †

Amikor Isten elrejtőzik a megpróbáltatás idején, amikor az emberek elhagynak – még a legkedvesebb barátok is –, amikor már saját erőnkre sem számíthatunk, megmarad nekünk Mária. A legnagyobb szentek és a legegyszerűbb hívők is megtapasztalták, hogy az, aki Máriát a szívébe zárta, soha többé nem lesz egyedül. Különösen így van ez a megpróbáltatások és a lelki sötétség idején. Amikor azt hisszük, hogy elvesztettük a szeretetet, Mária gyengéden, szavakkal le nem írható módon vigasztal minket.

A világ ordításába hatoló isteni csendben egyesül két szív: anyáé és gyermeké, Teremtőé és teremtményé, az új Éváé és az új Ádámé, Krisztusé és az Egyházé.

† † †

Ó, Mária, Édesanyám, hozzád emelem és szívedre bízom a világ minden gyermekét. Ó, Mária, Édesanyám, oltalmadba ajánlom az Egyházat, s kérlek, töltsd be gyengédségeddel, hogy te legyél szívében a szeretet.

Ó, Jézus Szíve, mennyire gyötrődtél, amikor anyád szenvedését láttad; csendben imádlak, s Neked ajánlom szívemet, melyet Tőled kaptam, s melyet Lelked megsebzett.

== V. Cirenei Simon segíti vinni == == Jézus keresztjét ==

„Néha a Kereszt akkor jelenik meg, amikor nem keressük: ez azt jelenti, hogy Jézusnak gondja van ránk." (Mgr. Escriv de Balanguer)

„Ahogy elvezették, megállítottak egy cirenei embert, Simont, aki éppen a mezőről tartott hazafelé. Vállára adták a keresztet, hogy vigye Jézus után." (Lk 23,26)

Jézust majdnem halálra ostorozták, az Istenember minden testi erejét elvesztette. Szörnyű állapotban van, s hóhérai látják, hogy a gyötrelem útját nem lesz képes végigjárni. Nem halhat meg addig, amíg ki nem feszítették ég és föld között. Ezért egy embert arra kényszerítenek, hogy segítsen neki.

† † †

Jézus megállt egy helyben, mint egy bárány; nem ment tovább. A megváltás nem válhat valóra az emberek közreműködése nélkül. Isten megáll ott, ahol elkezdődik az ember szép és botrányos szabadsága. Jézus megmondta: *„Aki követni akar, tagadja meg magát, vegye fel keresztjét és kövessen engem"* (Mt 16,24).

Isten akkor tudja folytatni a megváltás művét, ha az ember csatlakozik hozzá, és ki tudja mondani, amit Szent Pál és Marthe Robin mondott: *„Testemben kiegészítem, ami Krisztus szenvedéséből hiányzik, Testének, az Egyháznak javára"* (Kol 1,24).

Mi, akik tanítványainak valljuk magunkat, Vele együtt hordozzuk a keresztet és a megváltás művét, s ez olyan hatalmas öröm, hogy erőt és bátorságot ad a megpróbáltatások idején. Jézus felment értünk a keresztre, mert az ember ott van. Cirenei Simon a mezőről jön haza, semmi köze a Jézusra kimondott ítélethez, ártatlan, s mégis vinnie kell a keresztet, bár nem ő választotta.

Valójában senki nem könyörült meg az Emberfián, senki nem sietett a segítségére; a kereszt súlya mégis a világra nehezedik. Boldog az, aki elfogadja keresztjét, mert örömének oka lesz. Boldog, aki meghajlik a súlya alatt, mert Isten színe elé emeltetik majd. Az Atya pedig karjába veszi, és így szól hozzá: *„Gyermekem, meghallottam sírásodat."* *„Boldogok, akik sírnak, mert majd megvigasztalják őket"* (Mt 5,5).

† † †

Ó, Isten Fia, Hozzád emelem a szenvedő emberiséget, amely lázadozik nyomorúságának súlya alatt. Ó, Jézusom, Neked ajánlok minden szenvedést, hogy ne legyen haszontalan és hiábavaló, hanem megváltó értelmet nyerjen. Ó, Jézusom, imádom Benned az Atya akaratát.

= VI. Veronika megtörli Jézus arcát =

„Hogy örökre rajta maradjon az arc, amelyet vére, könnyei és a mi köpéseink rajzoltak."
(Paul Claudel)

Nincs hát egyetlen ember sem, aki segítségedre sietne. Hol vagy, Péter? Hol vagy, János, te aki az Úr legkedvesebb tanítványa vagy? Nincs senki, aki megvigasztalna. De miféle titok köt össze az asszonnyal, hogy mégis akad egy nő, aki hagyja, hogy a lelkében égő tűz elragadja? Talán azért volt nála a kendő, hogy fájdalmát rejtse el vele?

Leveti a kendőt, s ezzel felfedi szeretetét is, vállal Téged az emberek előtt, s tudja, hogy nem kell majd szégyenkezned miatta az Atya előtt. Nem fél a katonáktól, mert a tökéletes szeretet nem törődik a félelemmel. Talán már napok óta követett, s éppen ebben a szörnyű órában találkozik az ő szenvedése a Tiéddel. Hívhatnák Mária Magdolnának, de ezentúl csak Veronikának fogják nevezni: igazi kép, igazi ikon, mely örökre a Te Arcod nevét fogja viselni.

† † †

„Sokan megborzadtak láttán, hiszen oly dicstelennek látszott, és alig volt emberi ábrázata" (Iz 52,14).

Itt feltárul előttünk Isten szívének titka: *„Amit e legkisebb testvéreim közül eggyel is tettetek, velem tettétek"* (Mt 25,40).

Akkor fogjuk megtudni, hogy előrehaladtunk Isten ismeretében, amikor megalázottságában is képesek leszünk felismerni Őt. Amikor egy mongolidióta összenyálazott arcáról Jézus leköpdösött Arca jut eszünkbe, s ellenállhatatlan vágyat ébreszt szívünkben, mert világosan meglátjuk benne a Vőlegény vonásait, akit fáradságot nem ismerve kerestünk.

Amikor Szent Ferenc valami belső erő segítségével felülemelkedett az undoron, s szívből meg tudta csókolni a leprást, a szeretet felfedte előtte Jézus vonásait. Mi történik ilyenkor? Amikor a legkisebbek felé fordulunk, lelkünk Veronika kendőjéhez lesz hasonlóvá, s Jézus Arca kitörölhetetlenül, örökre belevéződik.

† † †

Jézus imádatra méltó Arca, légy pecsét a szívemen, a lelkemen! Ó, Jézusom, imádlak Téged azokban, akiknek már nincs is arcuk, akiktől mindenki elfordul, s akiknek már nincs helyük az emberek társadalmában.

== VII. Jézus másodszor esik el ==
== a kereszttel ==

„Ments meg minket a második bukástól, amelyet már akarattal, unalomból követünk el!" (Paul Claudel)

„Jaj annak, aki egyet is megbotránkoztat e kicsik közül!" (Mt 18,6) Ő mindannyiunk közül a legkisebbé tette magát, s újra elesett. Másodszor már nem a kereszt súlyától esik el, nem a test erőtlenedett el, hanem egyfajta kábulat, sötétség veti a földre. Cirenei Simon nem tehet semmit, ember többé nem segíthet, Jézus lelkében támadt a szorongás, mint korábban a Getszemáni-kertben. Bűnné tette magát értünk (2Kor 5,12), s a bűn, az undor elönti a lelkét: ezért zuhan a földre. De újra feláll, egyszer s mindenkorra aláveti magát az Atya akaratának, fenékig üríti a keserű poharat. Isten akarata – melyet már nem érez és nem lát – az egyetlen ereje.

† † †

Jézus itt arra tanít minket, hogy az ember a lelki életben elbukik, és olyan kínokat él át, melyeken olykor nem képes úrrá lenni.

Ezzel a bukással Jézus azt mondja: Soha ne keseredjetek el, még akkor sem, ha úgy érzitek, hogy elárultátok Istent, s már nincs visszaút! Ne veszítsétek el a reményt, én megfizettem az árát, hogy visszatérhessetek. A bűnösök asztalánál ülünk, lelkünk elmerül a bűnben. Az utat nem tudjuk egyedül folytatni, be kell ismernünk, hogy önmagunktól a legkisebb jóra sem vagyunk képesek. Egyetlen kiút az, hogy az Atya akaratát kövessük, még akkor is, ha nem érzünk kedvet hozzá. Lelkünk Kis Szent Terézzel együtt mondja: *„Azt hiszem, amit hinni akarok"*, vagyis amit lelkem legmélyén tudok, lényem legrejtettebb zugában, amely nem bukott el; s amit tudok, az Isten akarata.

† † †

Ó, Jézusom, imádom fejed és lelked sebeit; a fény, mely átlényegíti őket, a szeretet örök elragadtatásának ígérete. Milyen szép a test sérülésein átsütő fény, de végtelenül szebb az a sugárzás, amely a lélek sebeit árasztja el! Ó, Jézusom, add, hogy soha ne forduljunk el azoktól, akik ilyen sebeket hordoznak! Különleges fénnyel fognak ők ragyogni a dicsőségben.

Efraim testvér

A mű eredeti címe: Le chemin de la croix
Fordította: Csaba Ildikó (Nyolc Boldogság Közösség)

(A szöveg megtalálható a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtárban az interneten.)

— FOLYTATJUK! —

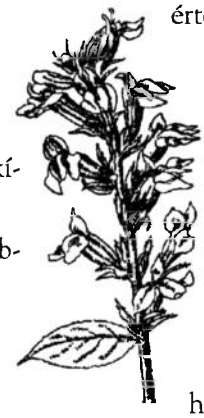
A legkönnyebb parancsolat

A legkönnyebb parancsolat így hangzik: *„Ne szeressétek a világot!"* (1Jn 2). Ennek betartásához ugyanis semmit sem kell tennem. Ülök az asztal előtt, vagy fekszem az ágyban és folyamatosan „nem szeretem a világot". Ez így magában üresség, meddő negatívum.

Mindjárt más lesz a helyzet, ha bevallom, hogy túlságosan szeretem a világot, és ezt kellene abbahagynom. Így már nem könnyű a parancsolat. Az idézett Ige következő sorai arra figyelmeztetnek, hogy azért nem jó nagyon szeretni a világot, mert félelmetes vonzása, sodró ereje van. Ha nem vigyázok magamra, hamar elnyel, magába temet a világ.

Három veszély fenyeget:

- **„A test kívánsága"**: alacsonyabbrendű kísértések, evés, ivás, érzéki szenvedélyek rabsága.
- **„A szem kívánsága"**: magasabbrendű kísértés: győzelem, hatalom, dicsőség.
- **„Az élettel való kérkedés"**: ezt közelebbről is meg kell érteni. A görög alapszó („aladzón") jelentése: csaló, hencegő, szélhámos, vásári kikiáltó, nagyképű. Ezt a harmadik veszélyt így nevezhetjük: az élet szélhámoskodása.

Isten teremtett világa (ha ezzel valahol még találkozhatnánk) gyönyörű és tiszta és fölemelő. De a manipulált világ, az ember keze nyomán eltorzult világ szennyes és beszennyező. Elkápráztat „szélhámosságaival" és nyílegyenesen visz a halálba. Egyenként is és együttesen is az egész emberiséget.

Ezt a bűnbe merült világot a vonzásai miatt nem könnyű nem szeretni. A „nemszeretés" ilyesmit jelent: abbahagyni, kiszabadulni, megtagadni.

De ha történetesen ki tudunk szabadulni a világ igézetéből, akkor még mindig csak a nulla pontnál vagyunk. Kiszabadultam a test, a szex, a dicsőségvágy bilincseiből. Ez szép és jó, de mi legyen a következő lépés? Évezredek óta adódik a kegyes válasz.

Már a Biblia is megfogalmazta: *„Menjetek ki Babilonból, fussatok ki a káldeusok közül"* (Iz 48,20). Erős meggyőződéssel vallom, hogy aki most ezt prédikálja a hívőknek, az nem Isten igazságát hirdeti.

Érdekes „oldalfényt" kap a téma Pál apostol gondolatában: *„Levelemben megírtam nektek, hogy nem szabad kapcsolatot tartani paráznákkal..."* Most jön a lényeg: *„...de nem általában e világ paráznáival, vagy nyerészkedőivel, harácsolóival, vagy bálványimádóival, hiszen akkor ki kellene mennetek a világból!"* (1Kor 5).

Logikusan következik a folytatás: De nem kell kimennetek a világból. A világ olyan, amilyen, és minél inkább olyan, amilyen, annál világosabban ragyoghat elő az, hogy ti nem vagytok „olyanok". Minél bűnösebb a világ, annál könnyebb a bizonyságtétel, abban az értelemben, hogy annál könnyebben, annál világosabban kitűnik, hogy mennyire más Isten gyermekeinek az élete.

Ha egészen gyakorlatiasan gondolkozunk, akkor a „Fussatok ki Babilonból" című program olyan, mint az, ha a Dunában élő halaknak ezt mondanánk: „Mocskos ez a víz, menjetek ki belőle!" – Mennénk szívesen, de hová? Jó lenne átköltözni egy másik bolygóra, de ilyen nincs. Mi tehát az Isten szerinti folytatása a negatív Igének? Ez: Ne szeressétek a benne hatalmaskodó bűnt, hanem mentsétek meg a világot! Munkáljátok az emberiség túlélését ebben az öngyilkos világban. És ha valaki erre ezt mondja: de hát az Isten pusztulásra ítélte ezt a világot, engedetlenség volna, ha mi a túlélésén fáradoznánk, erre világos a felelet: az, hogy a végén mit csinál Isten ezzel a világgal, az az Ő titka, az Ő szuverén szabadsága. Azt azonban nem lehet elvitatni, hogy Isten ránk bízta ezt a világot: *„műveljétek és őrizzétek"* (1Móz 2).

Az először idézett negatív Igére tehát ez a pozitív felelet: **a világ igézetéből kiszabadult emberek művelik és őrzik a világot!**

Egy kicsi virág a út szélén,
egy kicsi kagyló a tenger partján,
egy madár egyetlen tolla – mind azt hirdeti,
hogy a Teremtő: Művész.

(Tertullianus)

Torkos József

Isten és ember találkozása az ima

Előcsarnok

Ti, emberek, fiatalok, fáradtak vagytok, az unalomtól haldokoltok ebben a megkínzott világban. Szükségetek van az imára ahhoz, hogy szorongásotok reménnyé csírázzon. Néma az az ember, aki sose imádkozott. Remény nélkül fog meghalni, és üresen fog élni, Isten hiányától csontszárazon.

Az ima az ínség gyümölcse.

Az emberi történelemnek csak két meghatározó jellegzetessége van: a teljesség (teltség) és az ínség.

A teremtő és gondviselő Isten teljessége:

„Fölséges az Úr minden nemzet fölött, dicsősége fölülmúlja az egeket." (Zsolt 113,4)

„...nincs hozzád hasonló senki sem!" (Zsolt 40,6)

Az ember ínsége, aki teremtmény és függőségre született:

„Mert Ő ismeri létrejöttünket, és megemlékezik arról, hogy porból vagyunk." (Zsolt 103,14)

„Isten, én Istenem, pirkadatkor már előtted virrasztok. Rád szomjazik a lelkem, utánad sóvárog a testem, puszta, úttalan, víztelen vidéken." (Zsolt 63,2)

Isten az Ő teljességében szabad.

Az **embert** az ínség újraköti Istenhez (religio-religare = újra, visszakötni).

Isten és ember találkozásából megszületik egy lényeges valóság: az ima. A legradikálisabb szava annak az embernek, akinek szüksége van Istenre ahhoz, hogy megvalósítsa magát, hogy sorsát teljesítse, hogy Hozzá érkezzen (Zsolt 36,10 és 8-9).

Az az ember, aki sohase imádkozott, néma. Remény nélkül fog meghalni, és üresen fog élni, Isten hiányától csontszárazon.

Nehéz feladat

E bohózat közepette, amelyben élünk, nehéz feladat Istennel beszélni. Az élet ostobaságai csontig belénk hatolnak és így zajt, slágerdalokat, reklámokat, folyóiratokat, televíziót szivárgunk. Magába szív a lármás, kézzelfogható és mindennapi történés, nyomása felemészti energiáinkat. „Kívülről" beszélünk (ránk ragadt sablonokkal). „Társadalmi" betegek lettünk (a társadalomtól megbetegedtünk). Belemerülve élünk ezen a hatalmas... színpadon... mint egy óriási bábszínház bábjai. Milyen kevés pillanat adatik az elmélkedésre és a csendnek!

Az ima egy személyes cselekedet, komoly és tudatos. Egy megvallási cselekedet Isten előtt, amely által válasz érkezik és kérdés, ad és kér, világosít és meggyújt.

Az ima egy szilárd ínyencfalat őszinte lelkek számára. Hitet követel. A magasba, Isten Jelenlétébe emelt lélek nem fogadja el a dilettáns limlomját, sem a hiú ember igénytelenségét.

Azt mondja Avilai Szent Teréz: azt az imát, amelyben nem gondolunk arra, akihez beszélünk, mit kérünk, ki az, aki kér, és ki az, akitől kérünk... én nem hívom imának, akármennyire szorgalmasan mozgatom is ajkaimat.

Az imádságban nincsenek trükkök. Vagy Istennel beszélünk vagy nem. Istent nem lehet becsapni. Nála az álarcoknak semmi hasznuk!

Sürgős dolog imádkozni!

Az imádság sürgős. „Semmilyen tűz, ami nem isteni, tudja elolvasztani a nézeteket" (Bernanos).

Az emberek szavai halva születnek. Csak Isten tudja csíráztatni e magot. Az imádságban Istennel beszélgetünk és csendben meghallgatjuk üzenetét. Magunkba gyűjtjük szavait, mint egy előre elkészített barázdába. Odatesszük a szivacsossá vált (magába szívni képes) szívet, puhán, mint a viasz, hogy Isten nyomtatni tudja benne jelét. S végül érezzük a napi munka folyamán Istennek e leheletét, Kegyelme indíttatásait, hogy elkerüljük a rosszat és a jót gyakoroljuk.

A keresztény ember tudja, hogy az ima felszólítás: *„...szüntelen kell imádkozni és nem szabad belefáradni"* (Lk 18,1). A Mester példája lelkesít minket, aki imádságban töltötte az éjszakákat.

„A lélek lélegzése" – így hívta XII. Piusz pápa az imát. Ima nélkül, a megannyi materiális dolog közepette, hamar megfullad a lélek. Vannak szívek, amelyek sárral vannak tele. „Csak az tud jól élni, aki jól imádkozik" – mondta Szent Ágoston. Radikálisabban fogalmaz Ligouri Szent Alfonz, amikor azt mondja: „Aki imádkozik, üdvözül, aki nem imádkozik, elkárhozik."

Sürgősen imádkozni kell!

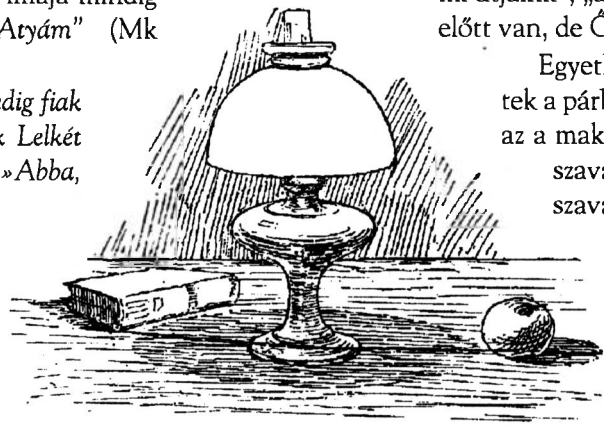
„Igen, meg vagyok róla győződve, de..."

Hogyan kell Istennel beszélni?

Emlékezzél a Szent Lukács által leírt bensőséges jelenetre: *„Történt egyszer, hogy valahol éppen imádkozott, és amint befejezte, tanítványai közül az egyik azt mondta neki: »Uram! Taníts meg minket imádkozni, ahogy János is megtanította tanítványait.« Erre azt válaszolta nekik: »Amikor imádkoztok, ezt mondjátok: Atyánk! Szenteltessék meg a Te neved, jöjjön el a Te országod! Mindennapi kenyerünket add meg nekünk naponta, és bocsásd meg a bűneinket, miképpen mi is megbocsátunk minden ellenünk vétkezőnek, és ne vígy minket kísértésbe.«"* (Lk 11,1-4)

Úgy kell Istennel beszélnünk, ahogyan egy gyermek beszél jóságos apjával. „Csak Isten jó."

Az Evangélium őrzi az Olajfák hegyén elhangzott imádságot (Lk 22,44). Jézus imája mindig azzal kezdődött: *„Abba, Atyám"* (Mk 14,36).

Mi tudjuk, hogy *„mivel pedig fiak vagytok, Isten elküldte Fiának Lelkét szívünkbe, aki azt kiáltja: »Abba, Atya!« Tehát többé nem vagy már szolga, hanem fiú; ha pedig fiú, akkor örökös is az Isten által."* (Gal 4,6-7)

Beszélgessünk Istennel a tékozló fiú hangján, amikor Atyjának karjaiban volt.

Mózes úgy beszélt Istennel, *„mint barát a baráttal"* (Kiv 33,11).

Nem csodálatos?! Ez az út is nyitva áll előttünk! Nincs jobb barát, mint Isten!

Ha Jézussal beszélünk – a Megtestesült Igével –, nemcsak barátnak nevezhetjük, hanem szólíthatjuk úgy is, mint ahogy tanítványai tették: Mester, Úr, Krisztus, Isten Fia, Király, Messiás, Felkent, „én Uram", „én Istenem".

Mindig alázatosan szóljunk, felismerve azt a nyomorúságot, ami Istentől való függőségünkből fakad. Kevés szóval. Nagy és hit által megvilágosított szívvel:

„Mikor pedig imádkoztok, ne tegyetek úgy, mint a képmutatók, akik szeretnek a zsinagógákban és a terek sarkán állva imádkozni, hogy feltűnjenek az embereknek. Bizony, mondom nektek: megkapták jutalmukat. Te, amikor imádkozol, menj be a szobádba, zárd be az ajtódat, és így imádkozz Atyádhoz, aki a rejtekben van; akkor Atyád, aki lát a rejtekben, megfizet majd neked. Az imádságban pedig ne fecsegjetek, mint a pogányok, akik úgy gondolják, hogy a bőbeszédűségükért nyernek meghallgatást. Ne hasonlítsatok tehát hozzájuk; mert tudja a ti Atyátok, mire van szükségetek, mielőtt még kérnétek Őt." (Mt 6,5-8)

Párbeszéd

Hagyd beszélni Istent és csendben hallgasd! Vigyázz, hogy ne legyen monológ az imádból, és hogy ne tedd Istent saját gondolataidnak a kieszelőjévé. Nem arról van szó, hogy söpörd le a nehézségeidet, hanem arról, hogy megkapd a rád vonatkozó isteni szándékot. „Az ima beszélgetés és a dolgok megtárgyalása Istennel" (San Gregori Niseno). Az imádság barátságos bánásmód azzal, akiről tudjuk, hogy szeret minket (Szent Teréz).

Mindent kérnünk kell, mert mindenből ínséget szenvedünk. Sose csapd be magad és ne védekezzél Isten előtt! Nyílj ki teljesen jelenlétében és hagyd, hogy Ő cselekedjen benned! „Isten hűséges", „útjai nem a mi útjaink", „az ember azt látja, ami a szeme előtt van, de Ő megsejti a szívet".

Egyetlen vágyam, hogy megkezdjétek a párbeszédet Istennel. Ebből fakad az a makacs kitartásom, hogy a Biblia szavait idézzem, mert hiszek Isten szavainak belső erejében. E szavak sohase érkeznek üresen. Isten szava egy mag, amely mindig kicsírázik.

Szent Ágoston mondja: „Semmit sem tudunk tökéletesen megismerni, ha csak nem szeretjük tökéletesen." Habár az értelem irányítja az akaratot, a szív nyit utat az értelemnek és figyelmesebbé (éleslátásúvá) teszi azt. A szív működéséből (a szeretetből) fakad az az előnyünk, hogy ha imádkozunk és elmélkedünk, jobban megismerjük Istent.

Megismerni, hogy jobban szeressünk és szeretni, hogy jobban megismerjük, és ez mind a cselekvés érdekében. Mert mindig igaz lesz az Evangélium igazsága: *„Gyümölcseiről fogjátok felismerni"* (Mt 7,16). Ezért akarom, hogy kívánjuk és foglalkozzunk az imával, nem azért, hogy örömöt leljünk benne, hanem azért, hogy legyen erőnk szolgálni (Szent Teréz).

Julien Green írta: „Az ima célja nem annyira megkapni azt, amit kérünk, hanem hogy megváltozzunk. Szükséges messzebb menni és azt mondani, hogy ha kérünk valamit Istentől, lassan megváltoztat bennünket olyan emberekké, akik sokszor képesek lemondani arról, amit kérnek."

VI. Pál szavaival: *„A fiatalságot nem úgy kell tekinteni, mint a szabadosságok, elkerülhetetlen bukások, leküzdhetetlen krízisek, lesújtó pesszimizmusok, túlzott egoizmusok korát... fiatalnak lenni Kegyelem, jó sors (szerencse)."*

Aki imádkozik, mindig fiatal marad!

N.N.

Mi történt azután, hogy meggyógyultam?

Szeretnék röviden beszámolni arról, hogy mi történt gyógyulásom után, és hogyan tapasztaltam meg a Szentlélek vezetését. Továbbra is dicsőítem a gondviselő Atyát, hogy mindent elrendezett körülöttem (Marana Tha 2005/6).

Már Medjugorjéből megírtam férjemnek SMS-ben: „Apa, meggyógyultam!" Rövid üzenet volt – de én két nap alatt gondoltam ki –, nem sok gyakorlatom van csodák közlésében. Eleinte óvatosak voltak velem, hátha csak gondolom a gyógyulást. Annyira természetesen voltam jobban, hogy én is alig hittem el, de Jézus gyógyítása után egyszerűen nincs szükség utókezelésre... Még a napokban is, mikor automatikusan felfutok az emeletnyi lépcsősoron, a tetejére érve döbbenek rá, mi történik velem... – és pityergek az örömtől, mint egy kisgyerek.

Medjugorjéból hazaérkezve szüleim egyszerűen idegesebbek lettek, ha rám néztek... tény, hogy Krisztus illata vagyunk: egyeseknek halálra, másoknak az életre. Mikor a férjem meglátott, **hitt** – és boldogan magához ölelt. Persze a dolgok nem úgy alakultak, mint a mesékben: nem borult rögtön térdre, hogy „Uram, hiszek, légy irgalmas hozzám, bűnös emberhez!" Bonyolult az emberi szív, ki tudná titkát kifürkészni... Türelemre, sok türelemre van szükség, hogy egy emberi szívet megnyerjünk Istennek.

A gyerekek fantasztikusak voltak. Már hazaérkezésem napján szkanderezni hívtak 12 és 15 éves fiaim. A kisebbik, aki már 160 cm magas, rácsimpaszkodott a nyakamra – fel tudom-e emelni? Ölbe fogva pörögtem vele... Ők voltak a legőszintébben boldogok: egyszerűen **itták Isten szeretetét**, ami szemük előtt lett bizonyossággá: mindez nem csalás, nem ámítás, hanem kézzelfogható **valóság**. A mag el lett vetve! Ha eljön az ideje, majd szárba szökken. Nincs az a bolond kertész, aki miután elvetette a borsót, ott állna az ágyás mellett egy síppal, hogy: „Na, egy-kettő, mi lesz már, tessék nőni!" Minden növénynek megvan a maga érési ideje. Csak gondozni áll módunkban talajlazítással, öntözéssel. Ez az, ami rajtunk áll, aztán majdcsak eljön az érés ideje...

Hazaérkezésem után egy kézzel emeltem fel a bevásárlókosarat, fel tudtam rakni az asztalra lóbálás nélkül, mint bárki más. És le tudtam nyomni az óriási kapukilincset, amit addig csak két kézzel rácsimpaszkodva tudtam kinyitni! Az emberekkel óvatos voltam. Nem rontottam rájuk, mondván: „Ide süssetek, Isten meggyógyított!" A közértben, ahová vásárolni járok, elmondtam, hogy meggyógyultam. Egyszerűen rossz érzés volt tovább hagyni, hogy ők pakoljanak helyettem, amikor már én is meg tudtam fogni mindent.

Akikre Isten rámutatott, azokkal megosztottam örömömet. Tereza nővéréknek is elmondtam, mi történt velem. A templomba járók felé sajnos nem nagyon van „utam". Behúzódnak házaikba, elhúzódnak egymástól még a „szent lelkek" is, inkább választva a tisztes távolságot, minthogy egy bizonytalan kimenetelű beszélgetésbe bonyolódjanak... Fájó, de ez a valóság. Sokszor nehezebb Istent dicsőíteni vallásos emberek, mint kívülállók között. Isten tavaly az esztergomi Jó Pásztor Közösségbe (katolikus karizmatikus közösség) vezetett. Bennük élő hitű, szeretetben élő, Jézust követő testvérekre találtam, hála legyen mindannyiukért Istennek! Mert élő hitű közösségre annyira szükségünk van, mint a kenyérre: hiszen egymás hite által épülünk! Az elszigetelődés a lelki halál tünete, pedig nekünk ÉLŐ URUNK VAN!

Azután elmentem egy ökumenikus dicsőítő táborba Felsőtárkányba – mivel dicsőítésre vagyok elhívva, de a betegség a tüdőmre is hatással volt, csak halkan tudtam énekelni, azt is bátortalanul. Elmentem Istent dicsérni velük, és hogy imádkozzanak értem. Már reggel Isten elé álltunk, mint Dávid énekesei. Az egy órás dicsőítés után három óra tanítás következett, délután zenetanulás zenetanároktól – mert **Isten mindenből a legjobbat érdemli!** Esténként három órás dicsőítéssel zártuk a napot, majd az egész hét 24 órás dicsőítéssel ért véget. A hét folyamán többször gyöngéden megérintett az Úr. Az imádó, Isten előtt hódoló énekek által Isten lelkembe hatolva gyógyította sebeimet, és szabadított meg lelki megrögzöttségeimből. Közbenjárásnál egy jó énekest kértem meg, hogy imádkozzon értem. Elmondtam neki, hogy nagyon szeretek Istennek énekelni, az Úré legyen hát gyenge hangom. Kértem, hogy ima közben tegye kezét a torkomra, úgy áldja

meg. Hát, Isten tetszését elnyerhette buzgólkodásom, mert már bátrabban énekelek!

Nyár végén még eljutottam egy ménfőcsanaki kurzusra. Abban reménykedtem, elhív közéjük az Úr. De nem hívott el. Viszont olyan mélységű szabadulásban volt részem, mint még soha. A délutáni dicsőítésen az Apostolok cselekedeteiből olvastunk fel együtt. Isten annyira megérintette szívemet, hogy eldöntöttem, nem fogok többé félelemben élni. Mint Assisi Szent Ferenc, én is magamhoz akarom ölelni a világot, minden egyes porszemével együtt. Szeretni akarok minden fát és fűszálat, s ami nehezebb, az embereket, összes nyűgükkel együtt. Isten jóságosan nézi titkolnivalónkat. Mindig is jóságosan tekintett ránk. Mi mégse hisszük el. Inkább százfelől bebiztosítjuk magunkat, meg a csuda tudja, még mi mindent kitalálunk, csakhogy eladhatóbb legyen portékánk – és megvegyék tőlünk. Pedig Jézus nem csekély árat fizetett, hogy bizalmunkat és szeretetünket megnyerje Istennek.

Elegem volt abból, hogy **azoknak akarok megfelelni, akik Jézust megfeszítik**. Hogy „jókislány" akarok lenni, ahelyett, hogy jóságos lennék. Hogy azért akarok megfelelni, hogy szeressenek és elismerjenek. Isten az Atyám, Jézus a barátjának tart és meghalt értem. **Mi kell még nekem?** Mit akarok még? Ez nem elég? Még a világ is jó lenne? Péter, mikor az ő tüzüknél melegedett (Jn 18,18), akkor tagadta meg azt, aki a legfontosabb volt neki a világon. Mennyire fontos, hogy jó véleménnyel legyenek rólunk! Jézus nem törődött azzal, hogy ki mit mond róla, tette az Atya akaratát. Megvetett volt és utolsó az emberek között – hogy akarok én így a menyasszonya lenni? A menyasszony vállalja jegyesével együtt a sorsát is...

Döntöttem. „Uram, itt vagyok! Jöjjön, aminek jönnie kell! Nem futok tovább, nem menekülök, csak áldj meg! Történjen velem akaratod szerint. Itt vagyok, hogy szeressek! Hiszek a szeretet győzelmében!"

Isten megbocsátott nekem és meghallgatta könyörgésemet. Megújított Szentlelkével, új kenetet árasztva rám. Eszembe jutott Mary Usha indiai nővér lelkigyakorlata, ahol elmondta, naponta hívnunk kell a Szentlelket, hogy Isten elküldje szívünkbe. Annyira tele vagyunk magunkkal, hogy Istennek nem marad hely. Az előszobába vezetjük és ott várakoztatjuk a Királyt...

Azon a héten volt az egyik legelsöprőbb erejű Szentlélek megtapasztalásom, mert sok tartozást elengedtem. Mélyen rejlő harag volt bennem anélkül, hogy tudtam volna róla. Abortusz után született gyerek vagyok, és ez sok sebet ejt a lélekben. Szégyenérzet és bűntudat gyötört. Bocsánatot kértem még azért is, hogy élek. Folyton szabadkoztam: itt sem vagyok! Bujkáltam, hogy észre ne vegyenek. Úgy éreztem: bűn, hogy élek! Életemben a **biztonság** állt a középpontban mindenek felett... A nővér rámutatott, hogy ez az **elvetettség** jele. Egy másik tünet, ha a kicsi harapdálja anyja mellét, és úgy kell beletukmálni az ételt. A kisbaba ugyanis érzi, hogy nemet mondtak rá. Tudja. Válaszképpen **úgy reagál, ahogy vele bántak!** Elutasítja az anyját, az embereket és az életet, vagyis Isten teremtményeit és akaratát. Szembeszegül és ellenáll – mindezt persze tudatlanul. Beteg, nem pedig bűnös. Gyógyulásra van szüksége, nem bűnvallásra.

Nehéz volt ott mindezt elhinni: hogy csapdába kerültem és börtönben élek, önhibámon kívül. A szabaduláshoz pedig meg kell bocsátanom, pedig nem is érzek haragot. Mary Usha nővér tanított nekünk egy különleges imát, ami gyógyít és szabadít. Legalább tízszer ajánlott elmondani a minket ért sérelmek miatt. Az elején nem vettem komolyan. Azonban megdöbbentett, amikor a 3. ima után kezdett feljönni az a harag és fájdalom, ami **egész életemen végigkísért**, néha keserűség, néha csüggedés képében. Éveken át ott feküdt keblemben, mint egy kígyó, marásra készen. A 8. ima körül kezdtem elcsendesedni; és bizony a 10.-re jutottam el oda, hogy megbocsássam, amit velem tettek.

A végén úgy éreztem magam, mint akin átment az úthenger. Végtelenül fáradt voltam. Annyi fájdalom jött ki a szívemből azalatt az öt nap alatt, és annyi el nem sírt könny... egészen megtisztultam. Nem csoda, hogy a Szentlélek akkora erővel töltött be; átjárt tetőtől-talpig.

A nővér azt mondta: amikor jön a Lélek, kérdezzük meg, milyen adományt adott. Megkérdeztem. „A kinyilatkoztatás Lelkét" – hangzott a válasz. Akkor még nem tudtam mit kezdeni vele. Fogalmam nem volt róla, mit jelent és mi a jelentősége. Valaki azt mondta, nincs is ilyen adomány. Pár hónap múlva találtam rá az Efezusi levélben (1,17), akkor megnyugodtam.

Ezen a ménfőcsanaki Pünkösd kurzuson is imádkoztunk karizmákért. Gondolkodtam, mit szeretnék legjobban. Végigvonult előttem az összes kívánatos adomány: szabadítás, gyógyítás, nyelvek magyarázata... stb. De éreztem: engem csak az tesz boldoggá, ha

Istenről és tetteiről beszélhetek! Egyszerűen ez a tűz éget. Azt mondták jó, akkor erre kérünk áldást! Minden jel arra mutat, hagy valóban megkaptam...

Mindez augusztus végén történt. Hazajöttem, és attól kezdve családomra zúdult minden. Az életünk őrültek háza lett. Mintha a pokol erői harcoltak volna ellenünk, senkit nem kímélve. Egy hónapba telt, míg meg tudtunk barátkozni az új helyzettel. Önhibánkon kívül csődbe jutottunk. Hó vége felé csak kenyér, krumpli és zsír szokott otthon lenni. Az alig kétéves konyhai bojler kilyukadt, azóta a fürdőszobából hordom a mosogatóvizet (ez 30 méter a mi házunk esetében). Szilvit lopással vádolták meg, épp egy szellemet idéző lánnyal kapcsolatban. Már másnap kiderült, hogy el sem veszett a pénz! Isten a tenyerén tartotta. Tomi rózsabokorba esett, a konyhában pedig napokig lecsapódott a tálaló ajtaja: 6 tányért, 2 poharat törve el. Attila napokig elaludt reggelente, férjemnek pedig az tette be a kaput, hogy a gépe minden ok nélkül begyűrte a papírt az éjszaka kellős közepén... Minden rosszul sült el. Félelem gyötört, elkeseredtem, amikor hirtelen egy Igét kaptam: *„Fiam, ha Istennek szolgálni kívánsz, készülj fel a megpróbáltatásra"* (Sír 2,1). Mit lehet erre mondani? Beleegyeztem. Attól kezdve könnyebb lett. Mikor végre túljutottam a krízisen, beavattam a családomat. Mindenkivel elbeszélgettem arról, mi, miért történik velünk egy ideje. Megkérdeztem tőlük: „Megér nektek ennyit Jézus?" Igent mondtak. Még a férjem is, pedig még nem köteleződött el Mellette. Bizony. Megnyugodva csak annyit mondtunk: „Végül is jó jel, hogy az ördög nem a barátunk!"

Hát ennyi történt velünk. Ha épült valaki belőle, most is: **Istené a dicséret!**

Szeretettel:

Andrea – Neszmélyről

A bűnről

III/1. rész

Jöjj Szentlélek Úristen és töltsd be a benned élők szívét! Szítsd fel bennünk a Te szereteted tüzét! Küldd el a Te Lelkedet, és megújul az én szívem. Istenem és Atyám! Megvilágosítottad a Szentlélek kegyelmén keresztül mindannyiunk szívét. Add, hogy ebben a lélekben helyesen értsünk meg, és a vigasztalás kegyelmének örvendezhessünk Krisztus, a mi Urunk által! Mária, a Szentlélek jegyese, könyörögj érettünk!

Ha tudni akarom, hogy milyen a fekete, ahhoz nem elég azt tudni, hogy milyen a fehér. A dolgokat az ellentétes mozzanatokból tudjuk megismerni. Azért tudjuk megérteni, mi a kegyelem, mi a szeretet, mi a szentség és mi az igazságosság, mert tudja az ember, mi a bűn. Tehát meg kell fontolnunk, mi is a bűn. A legtöbb embernek a Tízparancsolat jut az eszébe, arról pedig a lelki tükör. Aztán arra gondol, hogy hol szegett meg egy parancsolatot, és hogy az a bűn. Ez valóban így van?

Mi a bűn alapvető oka?

A bűnt különbözőképpen lehet leírni. Jézus azt mondja, hogy bűn az, ha nem hiszünk Őbenne. Más szavakkal ez azt jelenti, hogy nem hiszünk Isten kinyilatkoztatásában. Aki nem hisz, annak nincs bizalma Istenben, és nem tud Istennel lelki közösségbe lépni. Éppen ezért, hogy Istennel meglegyen ez a szeretet-közösségünk – ahol az ember a szabad akaratát Istenre irányítja bizalommal, hálaadással, békével, örömmel, Isten dicsőítésével, Isten elismerésével – Istennek való önátadottságunkban a hit ellentéte a bűnnek. Így aztán a Szentírással együtt mondhatjuk, hogy minden igazságtalanság bűn. Mert az igazságtalanság mindig Istennel szembeni lázadás. Istenben vannak olyan tulajdonságok, amelyekkel mi jellemezzük, vagyis ez nem ellenállás, hanem az egység. Isten egyidejűleg szent, igazságos, irgalmas, szeretetteljes és könyörületes hozzánk, emberekhez. Számunkra lehetnek ezek ellentétesek.

Hogyan lehet Isten egyszerre irgalmas és igazságos?

Istenben egység van. Csak nekünk, embereknek van szükségünk arra, hogy különbséget tegyünk. Különben nem tudnánk Istenről fogalmat alkotni.

Az Ószövetségben az áll, hogy senki nem láthatja Istent úgy, hogy utána életben maradjon. Ez hasonló ahhoz, mintha mi egyszerűen belenéznénk a Napba.

Akkor megvakulnánk, és ha túl sokáig néznénk bele, akkor vakok is maradnánk. A Szentírásban meg van írva, hogy Isten megközelíthetetlen fényességben lakozik. Szép példa a fény egységére a szivárvány. A szivárvány minden színe a fehér színből származik. A fény egységes, de a mi szemünk előtt szétválik a színskála. A szivárvány, mint ahogy azt tudjuk is, abból fakad, hogy a napfény az esőben megtörik. Ekkor jelennek meg azok a színek, amelyek az egy fehér színben benne vannak. Ehhez hasonlóan tudjuk elképzelni Isten különböző tulajdonságait az egyetlen, oszthatatlan Istenen belül, amelyeket nem tudnánk különben megismerni.

Hogyha ezek a tulajdonságok különkülön nem jelennének meg, akkor azt kérném Istentől, hogy hadd lássam azokat. A Szentírásban azt olvassuk: *„Nem láthatsz engem, de elmegyek előtted."* És a Szent hegyen Isten meglátogatta Mózest. Nagyon családiasan, szépen beszélt vele. Isten azt mondta: *„Kezemet föléd teszem..."*

A Szentírás egy másik helyén Mózest „Isten barátjának" nevezi. Ez egy nagyon személyes istenbarátság volt. Isten kinyilatkoztatta, hogy Ő az Úr, és Ő az irgalmas Isten. Vagyis Isten maga nyilatkoztatta ki, hogy milyen. Időnként ezt elfelejtjük. Ezért ajándékozta nekünk a szerető Isten Fausztina nővért, aki rámutatott Isten irgalmasságára. Ha Ő nem lenne irgalmas, akkor kétségbe eshetnénk bűneink miatt, mert a bűn nem fér bele Isten szentségébe. Ezért mondja Isten: mivel Én szent vagyok, ezért nektek is szentekké kell válnotok!

Jézus is hasonlóan cselekedett: *„Atyám azáltal dicsőül meg, hogy hisztek bennem és tanítványaim lesztek."* Azt mondja: *„Lesztek."* Tehát ez az út egy folyamat, egy fejlődés. A latin „proces" („folyamat") szó a „procedere" szóból származik, ami azt jelenti: „előre lépni". Tehát ha mi kereszténykent kezdjük utunkat, semmiképpen nem vagyunk tökéletesek, de nem is várja ezt el tőlünk Isten. Az úton kell azonban maradnunk és az út: Jézus Krisztus. **Ő világosságról világosságra vezet bennünket.** A sötétségről a világosságra vezet. Nem gyorsan. Lépésről-lépésre. Azért, hogy szemünk hozzászokjon a világossághoz. Jézus Isten személyes irgalmassága. Lassan vezet minket utunkon. Ő visz minket végig utunkon. Egészen lágy helyeken vezet minket. Tudja, milyen gyermekek vagyunk. A gyermekekkel óvatosan bánik. Mindenkit úgy figyelmeztet, ahogy azt ki-ki közülünk el tudja viselni.

A tanítványok néha megijedtek Jézus szentségétől. Például amikor a vízen járt, amikor a vihart lecsendesítette, amikor a feltámadás után hirtelen megjelent, mindig először azt mondta: *„Ne féljetek! Én vagyok! Én vezetlek benneteket az Atyához. Kivezetlek benneteket bűneitekből. Én oldom fel azokat a kötelékeket, amelyekkel a sziklákhoz vagytok kötözve. Szétszaggatom ezeket a nehéz kötelékeket."* A sziklák és a láncok a mi bűneink.

Szent János azt írja: *„Aki a Fiúban hisz, annak örök élete van."* **Hinni azt jelenti: Jézussal élni.** Ha csak az eszünkkel, az értelmünkkel hiszünk, az még nem hit. Már tudok valamit Istenről, de a hit azt jelenti, hogy Vele együtt élek, vagyis megosztom Vele az életemet, Ő megosztja velem az életét. A kereszten Ő odaadta értem az életét. Én csak akkor élhetek Vele, ha az életemet átadom Neki. És ha ezt megteszem, akkor lépésről-lépésre kivezeti életemet a bűn sötétségéből a világosságra.

Azt mondja Jézus: *„A bűn az, hogy nem hisztek bennem."* Megígérte, hogy a Szentlélek meg fogja győzni a világot, hogy éppen az a bűnök forrása, hogy nem hiszünk Benne. És nem hiszünk abban, aki Jézust küldte.

Mi volt az első bűn? Az, hogy nem hittek Isten szavának, ezért estek kísértésbe.

Mi volt az előzménye? Éva először azt mondta a kígyónak: *„Isten megtiltotta, hogy együnk arról a fáról! Erről a fáról nem ehetünk, csak más gyümölcsökből ehetünk."*

Ezzel kezdődött a tipikus kísértés. **A kísértés mindig az érzékszerveken keresztül érkezik el hozzánk.** A látáson keresztül. Hogyha a saját kísértéseinkre gondolunk – például azokra, amelyekbe az utolsó gyónásunk óta beleestünk –, akkor pontosan érzékelhetjük, hogy ez így van. Az érzékszerveken keresztül jön a kísértés. „Jót ettem, most elszívok egy cigarettát... Most egy pálinkára is szükségem van..." Vagyis az érzékszerveken keresztül jön a kísértés. Minden megkötözöttség kis dolgokkal kezdődik. Alig lehet észrevenni.

Amikor Éva kísértésbe esett, a kígyó megmutatta neki az almát. Az áll a Szentírásban, hogy: „Ő látta, hogy az szép." Vagyis az érzékszervén keresztül ért el hozzá a kísértés. Az nem áll benne a Szentírásban, de talán összeszaladt a nyál is a szájában. Azután szakított a fáról, hogy egyen. És aztán megtörtént. Velünk is éppen így történik! Minden kísértést az első pillanatban kell elutasítani. Különben nem tudjuk legyőzni a bűnt. Az első pillanat az, amikor felismerem, hogy mindaz, ami az érzékszervemen keresztül jut el hozzám, az már bűn. Csak, ha felismerem, hogy ez rossz, hogy ez a Sátán, csak akkor tudok ellenállást kifejteni. De abban a pillanatban ellenállást kell tanúsítanom!

Edel Echart

— FOLYTATJUK! —

VELED VAGYOK

Meditáció Isten közelségéről

Már voltam, mielőtt voltál.
Már voltam, mikor lettél.
Akartalak.
Veled vagyok amióta vagy.
Neked ajándékoztam minden erőmet.
Beléd leheltem Lelkemet.
Rád terítettem szeretetem palástját.
Mindent neked adtam, ami az élethez szükséges.
Számodra én vagyok az út és a fény.
Veled vagyok, amióta érzel és észlelsz.
Veled vagyok, amióta mozogsz.
Veled vagyok, amióta hallasz és beszélsz.
Veled vagyok, amióta nevetsz.
Veled vagyok és gondoskodom rólad.
Veled vagyok, amikor egyedül vagy.
Veled vagyok, ha senki nem beszél veled, és nem figyel rád.
Veled vagyok, ha rád tör a tériszony.
Veled vagyok, amikor félsz.
Veled vagyok és oltalmazlak téged.
Veled vagyok, amikor kétségek gyötörnek.
Veled vagyok, amikor szomorú vagy és sírsz.
Veled vagyok, amikor egyedül érzed magad.
Veled vagyok akkor is, ha mindenki elhagyott.
Veled vagyok, és vigasztallak.
Veled vagyok, ha bánkódsz.
Veled vagyok, amikor beteg vagy és ha fáj valamid.
Veled vagyok, amikor sötétség vesz körül.
Veled vagyok, amikor vak vagy pedig megtört vagy.
Veled vagyok, gyógyulást, fényt és támaszt nyújtok neked.
Veled vagyok, amikor gondok gyötörnek.
Veled vagyok, amikor otthonodban szükség honol.
Veled vagyok, amikor önmagad és problémáid elől menekülsz.
Veled vagyok, tanács és erősség vagyok neked, és oltalmat kínálok.
Veled vagyok, és szeretetem hevével melegítelek téged.
Veled vagyok, amikor éhezel és szomjazol.
Veled vagyok, táplállak és csillapítom szomjadat.
Veled vagyok, amikor megbotlasz vagy elesel.
Veled vagyok és elkaplak téged.
Veled vagyok, amikor bántanak és kínoznak.
Veled vagyok, megszabadítalak és csillapítom fájdalmaidat.
Veled vagyok, amikor valaki jogtalanságot okoz neked.
Veled vagyok, és érvényt szerzek jogaidnak.
Veled vagyok minden új reggelen.
Veled vagyok minden napodon.
Veled vagyok, amikor örülsz és szerencsés vagy.
Veled vagyok minden este, minden éjszaka.
Veled vagyok, amikor éjszaka virrasztva kiáltasz hozzám.
Veled vagyok, amikor nyugalmat és békét keresel.
Veled vagyok, és mindig melletted virrasztok.
Veled vagyok minden szükségben.
Veled vagyok halálodban.
Veled vagyok, amikor elém állsz.
Veled vagyok, és tartalak téged.
Várlak téged, és szállást készítek számodra.
Én, a te Istened, Teremtőd, Atyád vagyok, mindig melletted vagyok és óvlak; gondoskodom rólad, ahogyan egy atya gondoskodik gyermekéről.
Én, az örök Isten, mindig jelen leszek számodra.
Én, az örök Isten, örökké veled vagyok.

Ismeretlen szerző

Amikor elhatalmasodott a bűn, túláradt a kegyelem

Hol találna biztos menedéket és megnyugvást a gyönge ember, ha nem Üdvözítőnk sebeiben? Hogyne lenne biztonságos az én lakásom nála, aki az én hatalmas Üdvözítőm? Háboroghat a világ, lázonghat a test, tőrt vethet a sátán, nem rendülök meg, mert hajlékom erős sziklára épült. Ha súlyosan vétkezem, a lelkem belereme-meg, de meg nem rendül, mert az Úr sebeire gondolok: hiszen Őt *bűneinkért sebezték meg* (vö. Iz 53,5). Van-e olyan halál, amelynek kötelékét Krisztus halála fel ne oldaná? Ha ez az erős és hatékony orvosság eszembe jut, semmiféle kór és ragály nem riaszt már többé.

Ebből látszik, hogy téved, aki azt mondja: *Túl nagy az én bűnöm ahhoz, hogy bocsánatot nyerjek* (vö. Ter 4,13). Mintha ő nem tartozna Krisztus tagjai közé, mintha nem részesedne Krisztus érdemeiből, mintha nem tekinthetné és mondhatná bátran magáénak mindazt, ami Istené, mintha a test tagja nem részesedne mindabból, ami a fő tulajdona.

Én azonban bizalommal merítem az Úr Szívéből mindazt, ami hiányzik nekem. Az Ő Szíve túlcsordul az irgalomtól, amely bőven árad ránk szent sebeiből. Kezét és lábát átszegezték, oldalát pedig lándzsa járta át. Ezeken a nyílásokon *mézet szívhatok a kősziklából, és olajat a kemény kőből* (vö. MTörv 32,13). Vagyis így *ízlelhetem és láthatom, hogy mily édes az Úr* (vö. Zsolt 33,9).

Az Ő minden gondolata a békesség, és én ezt nem tudtam. *De ki látta az Úr gondolatait? Tanácsot ki adott neki?* (Róm 11,34). Rájöttem: az Úr akaratának megismerése az a szög, amely tagjait átjárta. És mit látok a sebek nyílásain át? Azt kiáltja a szög, és azt kiáltja a seb, hogy maga Isten kiengesztelődött Krisztusban a világgal. *Ez a vas átjárta egész valóját, és egészen a Szívéig hatolt* (vö. Zsolt 114,18; 54,22), hogy így mindenképpen együttérezzen gyöngeségeinkkel.

Szívének titka a sebek résein át így feltárult előttünk. Nyilvánvalóvá lett szeretetének ama nagy titka, hogy *a mi Istenünk irgalmas Szíve megnyílt, és meglátogatott minket a magasságból* (vö. Lk 1,78). E sebeken át hogyne tárulna fel bensőd? És mi által lehetett volna nyilvánvalóbb, Uram, mint sebeid által, hogy Te szelíd és alázatos vagy, és hogy nagy a Te irgalmasságod? Nagyobb könyörület ugyanis nincs annál, mint ha valaki életét adja azokért, akik halálra és kárhozatra vannak szánva.

Az én érdemem az Úr irgalmából van. Én mindaddig nem maradok érdem nélkül, amíg Ő meg nem vonja irgalmát tőlem. Hogyha nagy az Úr irgalmassága, nem kevésbé nagy a nekem jutó érdem. Mit számít, akármilyen nagy bűnösnek is tudom magamat? Hiszen *amikor elhatalmasodott a bűn, túláradt a kegyelem* (Róm 5,20). Aztán pedig, *ha az Úr irgalma örökkévaló, az Úr irgalmát én is örökre éneklem* (vö. Zsolt 88,2). De vajon ez saját igaz voltomat is jelenti? *Uram, egyedül a Te igaz voltodra emlékezem* (vö. Zsolt 10,16). Ezt azonban sajátomnak is mondhatom, hiszen Téged az én megigazulásommá tett az Atyaisten.

Szent Bernát

Minden kedves Olvasónknak kívánjuk Urunk feltámadásának örömét!

Legyetek az Evangélium hordozói!

„Drága Gyermekek! Ma újra arra hívlak benneteket, hogy legyetek az Evangélium hordozói családotokban. Kicsinyeim ne feledkezzetek meg a Szentírás olvasásáról. Tegyétek látható helyre, és életetekkel tegyetek tanúságot arról, hogy hisztek Isten Szavának és aszerint éltek. Közel vagyok hozzátok szeretetemmel, és Fiamnál mindegyikőtökért közbenjárok. Köszönöm, hogy követtétek hívásom."

Mária – Isten és a mi anyánk – ezt az üzenetét is azzal a megszólítással kezdi: *„Drága Gyermekek!"* A Szűzanya tehát, mint gyermekeihez szól hozzánk, és nem is akármilyen gyermekei vagyunk, hanem az Ő szeretett és kedves gyermekei. Akkor is, amikor engedetlennek, közömbösnek, gyarlónak és bűnösnek lát bennünket, akár örülünk, akár szomorkodunk, Ő egyformán szeret minket. Állhatatosan kitart mellettünk, és türelmet gyakorol, akkor is, amikor nem hiszünk, és felületes módon fogadjuk be szavait. Anyai szeretete változatlan irántunk, mert szeretete Isten szívéből fakad. Ő maga, teljes lényében elmerült Isten szeretetében. Ma arra hív bennünket, hogy **legyünk az Evangélium hordozói családjainkban**, ott, ahol életünket éljük, azok körében, akiket Isten számunkra társként kijelölt erre a földi útra. Hív bennünket, hogy Isten hordozói legyünk és maradjunk saját családunkban, hogy Isten hordozói legyünk azok számára is, akiket esetleg nehéz elviselnünk, akik bosszúságot okoznak nekünk vagy közömbösen viszonyulnak hozzánk, mert *„csak szeretettel vagytok képesek legyőzni a rosszat"* – tanítja nekünk a Szűzanya. Nem létezik más út, módszer vagy recept.

Máriának egyikünk sem kellemetlen vagy bosszantó, mert szeret bennünket. Egyedül a szeretet ad erőt mások hordozásához és nem csupán elviseléséhez, ezért egyedül Mária képes tanítani minket és segíteni rajtunk. Az ember azzal az ideállal azonosul, amelyet választ magának, és fokról-fokra maga is olyanná válik. Ha törekszünk rá, hogy minden nap Máriával, Mária közelében legyünk, lassanként a mi szívünk is átalakul, és az Ő szívéhez hasonul. Mária, mint Anya, és mint Szűz, az első volt, aki az Evangéliumot hordozta, Ő az, aki Jézust méhében és szívében őrizte és táplálta. Isten ezzel a kitüntető feladattal és hivatással Gábor angyalon keresztül bízta meg; és láthatjuk, hogy ez az anyai „megbízatása" nem ért véget ezzel, hanem most is érvényben van, bennünket is érint, akik az Ő *„drága gyermekei"* vagyunk, és még itt, ebben a siralomvölgyben kell pályánkat bejárnunk. A Szűzanya nem rémült meg, nem esett kétségbe az Istentől kapott hatalmas feladattól, sem attól, hogy a Mennyei Atya ilyen rengeteg gyermeket bízott a gondjaira. Már korábbi üzeneteiben is kért bennünket a Szűzanya a Szentírás olvasására, és ugyanezt teszi ma is. Mária az Evangélium nagyasszonya, királynője, mert tökéletes és teljes formában élte meg azt. Ő volt az, aki az élő Evangéliumot, Jézus Krisztust méhében hordozta. Most, csakúgy, mint jelenéseinek és jelenlétének 25 esztendeje alatt, a Szűzanya nem azért jön és jött el közénk, hogy valami új igazságot tárjon fel előttünk; hogy valami újat fűzzön hozzá az Evangéliumhoz. Mint szerető édesanyánk, azért keres fel bennünket, mert azt óhajtja, hogy vegyük komolyan Isten Szavát, hogy megértesse velünk, hogy számunkra az Evangélium nem holmi elvont, légies, életidegen tanítás. Hogy az Evangélium nem valami, pusztán történelmi valóság, amely lezárult, befejeződött.

Az Evangélium jelenleg is folyamatban lévő, élő valóság, amely minden keresztény életének, minden Krisztusban hívő ember életének megújítására hivatott. Jézus szenvedése, megostorozása, kereszthalála és feltámadása nem lezárult tény, hanem a mi életünkben is folyamatosan végbemenő esemény. Jézus feltámadott és ott él minden keresztényben. Hiszen Ő maga mondja: *„Bizony mondom nektek, amit e legkisebb testvéreim közül eggyel is tettetek, velem tettétek"* (Mt 25,40). Szent Jeromos állítja: *„Aki nem ismeri a Szentírást, nem ismeri Krisztust."* **Az Evangéliumban magával Jézussal találkozunk**, az Ő szeretetével, a kegyelemmel, Isten mindenhatóságával, mert az Evangélium Személy; maga Jézus Krisztus. Isten szava nem emberi szó, Isten Igéje képes a semmiből teremteni, létrehozni és megváltoztatni az életet, mint ahogyan arról a Zsidóknak írt levélben olvashatunk: *„Az Isten szava ugyanis eleven, átható és minden kétélű kardnál erősebb, behatol a lélek, a szellem, az íz és a velő gyökeréig, megítéli a szív gondolatait*

és érzéseit. Semmilyen teremtett dolog nem marad előtte rejtve; minden föl van fedve és nyitva van azelőtt, akinek számadással tartozunk" (Zsid 4,12-13). Nincs az, a ma emberét érintő lelkiállapot vagy szituáció, amelyről ne esne szó a Szentírásban. Az Úr, az Ő Igéjén keresztül kívánt szólni hozzánk, és szava nem holmi holt betű.

„Életetekkel tegyetek tanúságot arról, hogy hisztek Isten Szavának és a szerint éltek." A Szentírás hitén keresztül közeledhetek Istenhez, magát Istent érinthetem meg, aki az Ő Igéjében van elrejtve, abban, ami ma is és mindig aktuális. A Szentírást olvasni annyi, mint figyelni arra, mit mond, mit üzen nekem Isten, mint ajándékot befogadni Isten Igéjét a Szentírásban. Épp úgy, ahogyan a Szűzanya reagált, amikor meghallotta Isten üzenetét Gábor angyaltól, és ahogyan egész földi életében Istenre figyelt és életét ehhez igazította. Lukács evangéliumának tanúsága szerint: *„Mária meg mind emlékezetébe véste szavaikat és szívében gyakran elgondolkozott rajtuk"* (Lk 2,19). Törekedett meghallani, szívében megőrizni Isten Igéjét, és engedelmesnek lenni egy életen át. Ez a magatartás megfelel a szentségimádás, az engedelmesség, Isten csodálata során tanúsított és átélt lelkiségnek.

Mindnyájan szolgái, és nem urai vagyunk Isten Igéjének, és amikor hittel és imádságos lélekkel olvassuk a Szentírást – tehát nem a kíváncsiságunk kielégítése céljából vagy azért, hogy műveltségünket mások előtt fitogtassuk –, kell, hogy megengedjük Istennek, hogy szóljon hozzánk, szóljon a szívünkhöz.

Isten Anyja, a Béke Királynője, jelenlétét, szeretetét ígéri nekünk, segítségéről és közbenjárásáról biztosít minket; hogyan is maradhatnánk közömbösek, zártak és elutasítóak ezzel a nagyszerű hívással szemben, amely az Égből és Mennyei Édesanyánktól érkezik hozzánk?

Ljubo Kurtovic atya
(Fordította: Orbán Gábor)

Tartalomjegyzék

Katona István: »Benne élünk, mozgunk és vagyunk« 3
Efraim testvér: Keresztút (II/1. rész) 4
Torkos József: A legkönnyebb parancsolat .. 8
N.N.: Isten és ember találkozása az ima 9
Andrea: Mi történt azután, hogy meggyógyultam? 11
Edel Echart: A bűnről (II/1. rész) 13
Ismeretlen szerző: Veled vagyok – meditáció Isten közelségéről 15
Szent Bernát: Amikor elhatalmasodott a bűn, túláradt a kegyelem 16
Ljubo Kurtovic: Legyetek az Evangélium hordozói! 17

Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el Uram!" Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 22,20.

MARANA THA

A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja

Megjelenik kéthavonta.

Szerkesztőség:
Budapest 1146 Thököly út 120.
Tel: 222-5306

Felelős kiadó, főszerkesztő:
Katona István

Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa

Műszaki szerkesztő: Fehérváryné Merényi Ágnes

Készült: ETO-Print Nyomdaipari Kft.

Felelős vezető: Balogh Mihály

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

¤ **A MATER SALVATORIS LELKIGYAKORLATOS HÁZ LELKIGYAKORLATAI, KÉPZÉSEI 2006-BAN:**

- Március 3-5 (péntek estétől vasárnap délig): **„Az élet gyöngyei"** – hatékony segítség az Istenben való élet elmélyítésére – azok számára, akik az elmúlt 5 évben keresztelkedtek, elsőáldoztak vagy bérmálkoztak. Vezetik: Kató Csaba és a Budai Szent Imre Plébánia katekumenátusának vezetői.
- Március 3-5 (péntek estétől vasárnap délutánig): **„Uram, taníts minket imádkozni!"** – Imaiskola. Vezeti: Gáspár István atya.
- Március 24-26 (péntek estétől vasárnap délutánig): **„Szeretett bűnösök vagyunk"** Miért nehéz a gyónás? – Bocsássunk meg és kérjünk bocsánatot – Iminden korosztály számára. Vezeti: Gáspár István atya.
- Március 26-31 (vasárnap estétől péntek délig): **„Nem csak kenyérrel él az ember"** – 5 napos nagyböjti felkészülés. Vezeti: Kemenes Gábor atya.
- Március 31 - április 2 (péntek estétől vasárnap délutánig): **„Kapj észbe!"** – Nagyböjti lelkigyakorlat. Vezeti: Bokros Levente atya.
- Április 2-4 (vasárnap estétől kedd ebédig): **„Máriás lelkiség szépsége"** – minden korosztálynak. Vezeti: Böjte Csaba atya.
- Április 13-15 (csütörtöktől szombatig): **„Imádunk Téged Krisztus és áldunk Téged"** – Szent Három Nap. Vezeti: Gáspár István atya.
- Április 28-30 (péntek estétől vasárnap délutánig): **„Életed üzenet"** – minden korosztály számára. Vezeti: Simon András grafikus, író.
- **Jelentkezés:** MATER SALVATORIS LELKIGYAKORLATOS HÁZ 2100 Gödöllő Máriabesnyő, Kapucinusok tere 3. Telefon: 28/420-176, 28/510-740, fax: 28/510-742. E-mail: matersal@invitel.hu

¤ Az elmúlt hónapban megjelentettük **Raul Salvucci: A gonoszlélek hatalma** és **Dr. Kenneth McAll: A családfa gyógyítása – Hihetetlen történetek** című könyveket.

¤ Március hónap folyamán tervezzük **Joyce Meyer: Az értelem küzdőtere** és **Alföldi M. Priszka: Az én benső utam – Istenélményeim** című könyvek kiadását.

Címünk: 1146 Bp. Thököly út 120. Tel/fax: 222-53-06
E-mail cím: maranatha.hu@freemail.hu; katona.istvan@freemail.hu
Honlapunk: www.maranatha.hu **Mobil:** 06/20 438 61 60

Veled vagyok minden napodon
Veled vagyok, amikor örülsz és
szerencsés vagy
Veled vagyok minden este
minden éjszaka
Veled vagyok minden szükségedben
...Én a te Istened, Teremtőd,
Atyád vagyok...mindig melletted vagyok...

180.-Ft

"ADJATOK HÁLÁT AZ ÚRNAK, MAGASZTALJÁTOK NEVÉT, ...MERT CSODÁS DOLGOKAT VITT VÉGBE"

(Iz 12:4-5)

